

JACUZZI U LIFTU

MIRJANA ĐURĐEVIĆ

Copyright © 2005, Mirjana Đurđević
Copyright © ovog izdanja 2014, LAGUNA

JACUZZI U LIFTU

Svi likovi i događaji opisani u ovoj knjizi nemogući su. Svaka sličnost s ljudima koje srećete ili stvarima koje vam se događaju rezultat je toga što živite u nemoguće vreme na nemogućem mestu.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.
SW-COC-001767
© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

1. Spasa	9
2. Istog dana, malo ranije...	19
3. Infarkt	35
4. Otmica.	53
5. Taoci	73
6. Ind, Gang i Bramaputra	95
7. Dinje i banane	109
8. Podivljali bager	123
9. Svinjarije.	137
10. Sutra je novi dan?.	153
11. Na razvalinama slučaja	165
12. Dr Killder	175
13. Sunce se ponovo rađa	193
14. Happy End boli	207

1.

Spasa

– Spaso! Maso! Dodži! – devojka je naizmenično nameštala svoje prilično simpatične guzove, s celulitom u povoju, pod snažne mlazove vode, levi-desni-levi-desni... Spasa je odista bio poprilična masa, mišića dobro ušuškanih u salo, ali nije ona njemu tako tepala. Bio je njena maca, koja, kad prođe kroz devijaciju nosa, zazvuči kao masa. – Uzi, uzi, u džakuzi!

– Jebo te ja, moj Spasoje, ćuti. Sa ću! – visoki, krupni muškarac značajnih srednjih godina, s peškirom obmotanim oko pasa, okrenuo joj je dlakava leđa i sklonio prst s mikrofona mobilnog. – Razumem. Potpuno vas razumem, profesore... Kako ne bih znao šta je šalitra... Jedino što mogu da vam ponudim kao privremeno rešenje jeste da svog škodilaka perete u skupštinskoj garaži, svaki dan ako treba... Ne šegačim se, taman posla. Škoda je dobar auto, nema veze što je star... Znam da nisu samo vaša kola u pitanju, ali to što predlažete je ipak malo radikalno rešenje... Zaista,

pomislite samo... Čekajte, vi ste biolog! Da li bi mogle nekako da se uštroje? ... To mislim, sterilišu, to bi bilo politički korektnije... Ne konkretnije, korektnije! ... Ne, ne, ne! Nego ćete vi meni dostaviti to napismeno, za sledeću sednicu... Naravno, malo ranije, da bih stavio na dnevni red, s predlogom da naručimo studiju izvodljivosti... Ne, ne, ne tu studiju! Nego da vidimo oko te kastracije... Pa imate valjda neke bivše studente, kolege... Zašto da ne? Utoliko će efikasnije...

Potrajalo je još desetak minuta, za to vreme devojka je već izmasirala i butine, praćaka se ko riba po plicaku, ovaj džakuzi već pomalo počinje da je živcira, ako je i za lepotu – previše je. A i kosa joj se već sasvim opustila od vlage, bolje da se sama zagnjuri, dok joj ga Spasoje ne zagnjuri. Koji je upravo gipkim pokretom muške striptizete smakao peškir s trbuha, pustio ga da lagano sklizne nasred onih stotinak kvadrata sveže lakiranog parketa, i divljeg pogleda, s mobilnim u rukama, mačjim korakom u slonovskim nogama uputio se ka kvadratnom pijedestalu u uglu potpuno prazne prostorije. Popeo se uz pet stepenika, umalo se nije okliznuo na pločice, ta devojka uopšte ne ume da se ponaša u kadi, ista je ko njegova deca kad su bila mala, prska se na sve strane, kako joj samo uspeva da sve iskvasi, još će se i parket podići, dole. Nek ide život! Isprasio je svoje maljave grudi, raširio maljave ruke u lastu, i duboko udahnuo. Ovo omanje tenisko igralište sve je u staklu, a tek što s platforme džakuzija puca neverovatan vidik na... Na Novo groblje, šta da se radi, zeleno je.

– Ulazi mi Masa! – raduje se devojka, dok Spasa pažljivo silazi u bazenče odlažući mobilni nadohvat ruke, na papuču, samo je ona suva.

– Još ne ulazi, al samo što nije! – preti joj dubokim švalerskim glasom i merka je ispod oka.

– Ko ti je bio taj davež? Smežurala sam se čekajući. Vidi prstić!

– Profesor. Predsednik Komisije za komunalno-stambene poslove.

– Zar nisi ti predsednik? Za to? – zbunjena je devojka.

– Ne razumeš! Ja sam Sekretar.

– Ti si njegova sekretarica? Kako, pa svi te zovu Ministre? – ne samo da je zbunjena već zvuči i pomalo razočarano.

– Ama ne! Ja sam gradski sekretar, to ti je ministar. A oni su tamo neka skupštinska komisija, građani, stručnjaci, dileje, kojima onda treba... Ostavi me na miru, moram da budem ljubazan s matorom budalom i ništa drugo. Malo mi je njegovih nebuloza, sad i ti.

– Šta ti je, šta se odmah nerviraš? – ništa joj nije jasno, Spasa mora s nekim da bude ljubazan?

– Kako se ne bih nervirao kad laponac ima inicijativu? Njemu vrane kenjaju po kolima, na Bulevaru, po škodi staroj trideset godina, a šalitra ne može da se skine, i šteti farbi, i sad bi on da ja angažujem lovačka društva da idu po Bulevaru i ubijaju vrane. Sačmarama!

– Hihihihih, baš bi bilo super! – Spasa je potražio njeno koleno pod vodom, zato se ona hihoće. – A ti ćeš da ih štrojiš, umesto toga? Da im uvrćeš jajca? Čula sam te!

– Ma naručiću mu studiju, nek se zabavlja, i tako je u penziji, nek radi nešto, bolje nego mene da zivka svaki čas. Pusti dedu, dođi vamo!

Što se, međutim, nije dogodilo, jer je tog časa zazvonio mobilni na papuču.

– Ne javljaj se! – ljutnu se mlada žena, jeste, kad se ovako nakmrči vidi se da nije baš studentkinja.

– Ženska glavo, ja sam na poslu! – ljutnu se i Spasoje, dok pruža ruku ka mobilnom. Pa i ja sam na poslu, zausti da kaže kvaziomladinka, ali očuta, bez veze, sa Spasom je, gde ćeš važnijeg posla.

Spasa prvo udalji mobilni od očiju koliko god su mu okraćale ruke to dozvoljavale, pogleda ko zove, pa pokaza palcem kroz stakleni zid, pročisti grlo i uspostavi vezu.

– Ja sam, izvoli, čekam da se javiš već pet dana... Razumem... Ne razumem... Šta im se? ... Kažeš zgadilo? ... Ponovi, iz početka... Ne mogu da verujem! Slušaj me dobro, ti ćeš na tom mestu gde si sada da završiš trajno, mnogo pre nego što si očekivao, ako ja za dve nedelje ne budem imao te frižidere! Zdravo! – mobilni je ovaj put na papuču završio za manje od dva minuta.

– Kupuješ frižider? – začudi se crnka. – Novi? Pa samo što je ovaj stigao? Ne razumem zašto prvo ne namestiš...

– Ućuti! Puče mi glava – Spasa namesti bubreg na topao mlaz, tišti ga nešto poslednjih dana, kao da će opet da krene pesak. Pa ako će već da krene, da pomognemo. Treba mu odmor, hitno, makar u *Urgentnom centru*. – Nije frižider za mene, hvala bogu!

– Ti stvarno nemaš druga posla nego da...

– Umukni. Panta. Direktor groblja. Znaš kakav pritisak imam za te frižidere u mrtvačnici. Naredio sam mu da kontaktira proizvođača, da pripreti, da radi šta zna. Zvao *Obod* iz Cetinja i... Ne mogu da verujem! Kaže, kad su radnici shvatili šta prave, po narudžbini, zgradilo im se i odbili da rade!

– Stvarno te ne razumem! Zašto si uopšte naručivao to od Crnogoraca kad je ponuda od... – da otkrijemo, ona je i sama neki šefčić-šrafčić u gradskim finansijama.

– Pitaj Vujičićku! I tako s njom pijesh kafu po vasceli dan.

– Kakve veze sad ima Vujičićka? Ona je za socijalnu zaštitu, otkad frižideri u mrtvačnici spadaju u socijalnu zaštitu? I ti si mnogo bezobrazan. To što je ona žena fina, pa donese kafu svaki put kad je socijalna pomoć na redu za isplatu, ne znači da ja...

– Je l znaš ti ko je Vujičić? – Spasa se već dobro iznervirao, mrzi da drži poslovne sastanke u džakuziju.

– Ne znam. Do njega još nismo stigle! – i mala šefovica se iznervirala.

– Onda ćuti! Idemo! Upropastiše mi erekciju! – Spasa ustaje, a s njega se sliva bar pola kubika vode. Od toga tek zanemarljiv deo s potencijalne erekcije.

– Tebi malo-malo pa neko upropasti erekciju! – i ona je ustala i podbočila se. Ima pristojan konfekcijski broj, dobre grudi u opadanju, relativno uske kukove naspram butina, kao da joj je celo dupe iscurilo u njih. Sreća te se nije pre vremena zagnjurila, iako opuštenu, gusta crna kosa joj je lepo uokvirivala lice, skup frizer. Lice, pa to Spasa nije baš podrobno analizirao. Može da prođe. – Misliš li ti, Spasoje, mene da ženiš? Pre nego

što ti ta erekcija bude upropašćena za stalno, zbog tog posla koji...

Kristina, tako se zove, prva je izašla iz obora za hidromasažu, i s italijanske police na kojoj su uredno složeni beli peškiri nehajno povukla najveći, odozdo, pa su se ostali zarondali. Na šta se Spasa opet malo namrštio, udahnuo i izdahnuo, duboko još par puta, i izbrojao do deset.

– Hajde, kad se obrišeš, dodaj mi onaj s patosa.

Kristina se obrisala ofrlje, već je dole, u sobi, i baca mu oba peškira.

– Otkad smo tako štedljivi s peškirimama? – nabusito pita.

– Nismo štedljivi, nego to Tasa posle nosi u perionicu, veš-mašina još nije povezana, a čovek polaže ispit – gundža Spasa i pažljivo se penje iz džakuzija na platformu.

– Spasa i Tasa! – izruguje se. – Ti ćeš na kraju oženiti Tasu umesto mene! Pitala sam te nešto malopre, odgovori!

– Ozbiljno, Kristina – Spasa ponovo pročisti grlo i poče da drži politički govor. – Razgovarali smo o tome toliko puta. Svi psiholozi tvrde da nije preporučljivo iz jedne ozbiljne veze ulaziti u drugu, novu, a ti znaš koliko ja tebe shvatam ozbiljno, pa ne bih želeo...

Kristina zinu da kaže kako njoj nije jasno šta tu ima novo u vezi staroj četiri godine, sem relativno bitne činjenice da je Spasoje poslednjih šest meseci napismeno razveden, odnosno slobodan da se njom ženi. Umesto toga, samo šmugnu niz kružno stepenište na donju etažu. Spasa se detaljno obrisa, čak i između

prstiju na nogama, rasprostre peškire na hromiranu sušilicu, prvo svoj a zatim i Kristinin, i pođe za njom.

Na donjem nivou već se moglo uočiti da tu neko stanuje. Momačka jazbina. Patološki uredna momačka jazbina?! Kuhinja iz časopisa, s gigantskim dvokrilnim frižiderom od rostfraja, taman bi mogao poslužiti u one svrhe od malopre, sa šporetom koji nije omirisao zapršku i laganom elegantnom trpezarijskom garniturom. Iz te kuhinje-trpezarije vode troja vrata. Jedna, s tri prekidača, skrivaju obično kupatilo. Druga vode u sobu u kojoj trenutno boravi Spasin privremeni krevet. Treća su ulazna, opremljena svom silesijom interfona i alarma, nepovezanih. Eh, da, i četvrta, u čošku, pa uz par basamaka, otprilike po dijagonali od frižidera, takođe od rostfraja, vrata od lifta?! Rekosmo, sve je odisalo *Mia Cassa lookom*, sem njihove odeće nabacane po trpezarijskim stolicama.

– Daj mi nešto da popijem, iznervirala sam se. Šta vi muškarci uopšte mislite, da mi žene nemamo erekciju? Koja može da se upropasti, strojenjem vrana i mrtvačkim frižiderima?

Spasoje pojede govno i otvori frižider:

– Ima samo leđa i mleka. Tasa...

– Znam, leći se i polaže ispit! Pa nema kad u nabavku – Kristina je upravo zakopčala brushalter, na stomaku, pa zakačaljku vešto zabacila na leđa i navlači ga. – Samo treba da odlučiš šta ti je Tasa, žena ili sin?

– Šofer mi je – proškruta Spasa, pa još onako go, njegove su gaće zatrpane Kristininim krpama, okreće Tasu na mobilni, da dođe pred kuću što pre. Pre nego što baci Kristinu kroz...

Ovaj sukob niskog intenziteta nastavio se sve vreme dok su se oblačili i povlačili u neredu. Da bi kulminirao na stepenicama, gde je Kristina iskrivila štitku:

– O. majku ti mrtvu... – opsova u polumraku.
– Nove cipele! Mogu sad da ih bacim.

– Ne bogoradaj, kupiću ti druge.

– Nemoj ti, molim te, ništa da mi kupuješ! Prvo sredi taj lift da se ugradi, duša mi ispadne dok se popnem, ili bar sijalice na stepeništu da ušrafe, one ne podležu carini, ima ih i u samoposluzi.

– Kad ti naučiš da ne bacaš stvari za sobom, ja ću sam da ušrafim sijalice!

– A da se ti lepo vratiš kod one koja te je napravila tolikom picajzlom i miran si? – bilo koja žena, kad je besna, pa čak i ne mnogo bistra Kristina, zajeban je protivnik i za takvu političku zver kao što je Spasoje. Zato se Spasa ujeo za jezik i brojao u sebi do sedamdeset dva, dok nisu izašli na ulicu.

Gde ih je, naslonjen na službena kola Skupštine grada, već čekao Tasa s optimističnim izrazom na licu. Upravo je uplatio loto na čošku:

– Zdravo, šefe! Dobar dan, Kristina, kako ste? U poslu smo danas? Gde vozim?

Ma da se voziš i ti malo u majčinu, pomisli Kristina, i samo promrmlja da ona ide nazad u kancelariju. Njih dvojica, od volje im. Momačke!

– Šta je, šefe? – ogłosi se Tasa pet minuta kasnije, nakon što su Kristinu ostavili pred gradskim Sekretarijatom za finansije. – Oće da se udaje?

– Otkud znaš? – mrzovoljno pita Spasa Tasu, četvrtastog momka srednjih četrdesetih, dakle desetak

godina starijeg od Kristine, s kojom je on na vi. Ona je s njim na ti.

– Juče sam je vozio da gleda neke venecijanere i rekla mi da vam ništa ne kažem. A sad ste se zadržali malo prekratko... – Tasa se mangupski nasmeja.
– Taman dovoljno samo za svađu, čini mi se?

– Kakve venecijanere?

– Sitne. Mislim... ne znam kako da vam objasnim, oko dva santimetra široke.

– Ne pitam te to, baš me briga, nego...

– Mnogo! Mnogo venecijanera – kapira Tasa, nije on džabe Spasina i leva i desna ruka, i pola glave.

– Znaš kad ću da je ženim! – razbesne se Spasoje.

– Jes, pa da mi zatvori vidik u venecijanere, može i zavesu na cveće da mi razvuče oko džakuzija, i pristavi pihtije na *elektroluxu*!

– Kristina ne voli pihtije, sećate se...

– Svejedno! Može da se ubriše s tom ženidbom. Ne ženim se!

– Ne ženite se, naravno! – osim svega ostalog, Tasa je i Spasin psihoterapeut. – Nipošto nije preporučljivo iz jedne ozbiljne veze srljati...

– A onaj tvoj majstor Zoki, kako napreduje?

– Vraća se s pecanja prekosutra, pa ću da odem i vidim dokle je stigo.

– Samo ako se nije natesterisao na pecanju! Ti stvarno nemaš nekog malo efikasnijeg stolara?

– Efikasnijeg imam – Tasa je i Spasin preduzimač za stolarske radove po kući. – Ali boljeg nemam, Kiza je car!

– Nosite se, obojica! – Spasoja cepa bubreg. – Je li otišao Grada?

– Tek sutra putuje, opustite se!

– Kako, bre, da se opustim dok ne vidim šta će ovaj put da mi donese u poklon iz Pariza. Živ neću ostati!

Da razjasnimo, gradonačelnik, odmila Grada, iz neprijateljske koalicione partije, prošli put je, sa službenog puta u Francusku, Spasi doneo potpisan predgovor za nekakvu novu fabriku vode, zgodnu samo za pokrivanje gubitaka u cevima starim između pedeset i sto godina. A otišao tamo da pregovara o kreditu za postrojenje za prečišćavanje fekalija. Posle se vadio na prevodioca, a Spasi je trebalo šest meseci da razmrsi zbrku. Ako ju je uopšte razmrsio.

2.

Istog dana, malo ranije...

Harijeta je sedela za jedinim pisaćim stolom, preciznije s nogama na njemu, detektivske agencije *Lucky Charm*, pušila, i kroz otvoreno prozorče preko dvorišta gledala Lakijevu taštu kako posluje po kuhinji. Reks je napolju jurio hipotetičke golubove, pritom ugazio neke lale i prevrnuo lonac sa čuvarkućom, nazdravlje! Laze, njenog kompanjona, nikako nema da se vrati s pijace, gde ga je poslala gorepomenuta mu tašta po glavicu zelene salate. S gospođom se uopšte nije šaliti, Hari bi joj i sama bez pogovora skoknula po salatu, jer... Detektivi su njeni podstanari, u toj stračari u dvorištu, a u poslednje vreme im, onako rođački, spominje i kiriju. Razmišlja kako bi trebalo da se pokupi što pre, dok Reks još neku veću štetu nije napravio, ali mora da sačeka Lakija. Da se dogovore oko tih papira, obećao joj je da će prenos vozila na nju uraditi preko stare pandurske veze, bez zamajavanja po šalterima. Pa se nasmeši pri pomisli na svoj novi crveni *rasty yugo*, star

trinaest godina, jedino što je uspela da pazari nakon što je otkupila Reksa. Koji je, poput svoje gazdarice, bio bivši. Elem, aktuelna vlasnica detektivske agencije *Lucky Charm* bivša je viša inspektorka za krvne i seksualne delikte MUP-a Srbije, bivša ljubavnica, bivša šefovica obezbeđenja velike robne kuće u Americi, bivša supruga, bivša savetnica za trilere... Reks je jedino bivši policijski pas. A sada je njeno aktuelno razmaženo kućište, jao, ode i saksija s muškatom u paramparčad! I sad njih dvoje konačno imaju prevoz, *yugo*. Samo da se još pojavi Laza, aha, evo ga, Reks laje. Zašto kuca na vrata?

– Dobar dan! Vi ste detektivska agencija? – na vratima je, umesto Lakija, stajala izvrnuta korpa s plavim cvećem? Zapravo, žilava bakuta od preko sedam banki u cicanjoj haljini na plavo cveće. I s odgovarajućim slamnim šeširićem na glavi. Hari zbunjeno spušta noge sa stola i otresa pepeo s nogavice farmerki, onako detektivski. – Hoću da vas angažujem!

Dobar dan, izvolite, sedite, da vidimo... Hari vodi rutinsku konverzaciju s potencijalnim klijentom, kao da ju je dosad vodila petsto puta, a nije, eto, možda pet puta najviše, ovaj im biznis ne ide baš najsjajnije. Kako god bilo, prekratiće vreme dok ne dođe Laki, a bakica je baš simpatična, čuj, šeširić!

– Da rezimiramo! Gospođa Milena, vi od nas očekujete da proverimo da li taj Emir Biberović ima sve potrebne građevinske dozvole? I da li gradi u skladu s njima?

– Da! Rekla sam vam, nemam dovoljno novca da počnem da se sudim s njim napamet – vrlo razumno odgovara gospođa Milena.

– Ali kako bih došla do te dokumentacije? – koprcu se Hari, ona je, naime, uglavnom radila ubistva.

– To su sve javni dokumenti, jednostavno, odete u opštinu...

– Zašto onda to niste uradili sami? – vadi se dalje.

– Idite molim vas! Probala sam, prave me ludom, možete zamisliti kakvu sprdnju tamo teraju s jednom senilnom babom – koja je sve ali nije senilna, pomisli Hari. – Drugo će biti kad ode neko zvanično. A pomalo se i plašim, pravo da vam kažem, počele su i neke... ne baš direktne pretnje, ali svakakve se čudne stvari dešavaju. Puzu su pre dve nedelje pregazila kola, što je veoma sumnjivo, on...

– Ko je Puza? – hm, možda ipak ubistvo, prekide je detektivka.

– Moj pas. Bio je moj pas – gospođa Mileni se zackliše oči i proguta knedlu, pa odlučno nastavi. – Bio je već star, ne bi dugo poživeo, ali... on nikada nije pretrčavao ulicu.

– Dobro – opet je prekida Hari, čisto da je baba ne navuče na sentimentalnost prema kerovima. – Recimo da dobijem na uvid te papire, šta onda? Ja se ne razumem ni u kućice za ptice a kamoli u projekte.

– Za to ne brinite! Obezbediću vam stručno lice. Vaše je samo da dođete do dozvola, projekata... ne znam šta sve tu već ima. I to će vam objasniti stručno lice, ako prihvatite slučaj.

– Uuuuuuh! – huknu Hari. – Samo ne razumem zašto se time uopšte baccete? Zar vam ne bi bilo bolje da pristanete na ponudu, preselite se u nov, komforan stan...

– Četiri stana! Nudio mi je četiri stana, jedan u koji bih se uselila odmah, i tri u izgradnji! – izgovara kao da je u pitanju smrtna uvreda.

– Utoliko pre!

– Ali šta će meni četiri stana? Kako ne razumete, ja sam u toj kući rođena i hoću u njoj da umrem. Prirodnom smrću. A ne da mi se sruši na glavu, zbog Emirovih... Treba da vidite pukotinu na zidu!

– Što niste zvali inspekciju? – Harijeti se sve ovo ništa ne sviđa.

– Ko kaže da nisam? Došla je jedna fina devojka, sve pregledala, nešto popisala, mislim da joj je bilo neprijatno. Samo je rekla da može da mi nađe jeftinog molera koji bi to ukrpio spolja. Morate da pogledate. Ta banda... Ne, morate da pogledate! Ako ih sprečite da grade dalje... Prepisaću vam kuću! – zvučala je toliko odlučno da je Hari morala da se nasmeje.

– Šta će meni vaša kuća?

– Pa vi se onda, ali tek kad ja umrem, nagodite s njima i uzmite im četiri stana! – gospođa Milena je pala u vatru.

– Šta će mi tek četiri stana! – sve luđe od luđeg. – Ni ovaj jedan što imam ne mogu da čistim.

– Zašto onda mene ubeđujete da prihvatim ponudu? U sedamdeset petoj?

– Možete da ubirate rentu – na ovo je gospođa Milena reagovala jednim pih! izrazom lica – da ih ostavite nekome...

– Kome? Udovica sam, bez dece, imam jednog nećaka u Australiji, kartu mi za Novu godinu poslao nije, ne pamtim... Eto, rekla sam vam, ostaviću kuću

vama, samo mi skinite Emira s vrata! Morate to da vidite! Kolika vam je satnica? Ništa vas ne košta da odradite sat, i prošetate sa mnom do dole, ne ubijate se od posla, čini mi se? – ovo je upalilo.

– U redu! Idemo na teren. I posle toga ću vam odgovoriti, samo, molim vas, zaboravite to prepisivanje kuća na mene, to ne dolazi u obzir – pa okrene Lazu na mobilni.

Gde se ispostavilo da on sedi u *Kaleniću*, s nekim ortakom koga je sreo, i da mu se jebe živo za taštinu salatu. I na Hari je zaboravio. Doneće joj do ručka, da ne diže frku, to je, kao, Hari trebalo da joj saopšti. Što njoj na pamet nije padalo. Te mu samo reče da će se vratiti za sat i da hoće dotle da ga vidi u kancelariji.

Reks je pravio malo problema da uđe na zadnje sedište, gde mu je, ruku na srce, udobnije, ali on je, sa svojih pedeset i kusur kila, za ovih nekoliko nedelja koliko imaju *yugo*, već navikao da sedi napred, pored Hari, i plaši prolaznike i kolege vozače po semaforima. Gospođa Milenu je, začudo, poslušao?! Pa i ja radim šta ona kaže, pomisli Hari i zaključi da joj se cvetna baba sviđa.

Kako su prešli s one strane Bulevara, u splet uličica iza Zahumske, Hari počeo da se igra pogađanja.

– Ovo? – pokazuje petospratnu belu pečurku koja potpuno natkriljuje dve susedne udžerice.

– Ne, sad prva desno pa odmah levo... – odmahuje gospođa Milena.

– Evo je! – spazi Hari, tu desno-pa-levo, betonsku konstrukciju koja je izašla na pola ulice.

– Ne, prva desno.

– Aha! – vidi mamutski polukružni balkon, sâm na golej neomalterisanoj fasadi, izbetoniran oko ulične svetiljke, ona sad preko ograde balkona osvetljava ulicu. Po kome je neko, onako američki, još odozgo nakačio stotine šarenih balona?! Useljenje ili dečji rođendan?

– Sad opet levo...

Da bi, na kraju, provezavši se kroz ceo kraj, koji upravo doživljava ono što se stručno zove *plombiranje* a estetski *strava i užas*, ugledala neverovatan prizor. Ovaj put ništa nije rekla – znala je! Na ivici gole padine koja se spuštala prema Dimitrijali, negde naspram Novog groblja, tri kuće. Prva, predratna trospratnica, visine današnjih četvorospratnica, solidne gradnje i zapuštene fasade. Čiji su neki delovi očito skorije zveknuli, malter i cigle su sasvim friško ugledali svetlo dana. Kraj nje kućica u cveću, najviše dvosobna. Hm, cveća je bilo samo u uskoj prednjoj baštici pod prozorima s heklanim zavesama. Sve ostalo... A onda, na šest-sedam metara od nje – krempita?! Kako je Hari pomislila 'krempita', tako je gospođa Milena progovorila:

– Krempita! Tako je zovem. Ne samo zbog te odvratne žućkaste boje, već zato što imam utisak da talasa ko krempita. Nekada su kuće u ovom gradu dobijale ženska imena. Sad su orijentalni kolači, u najboljem slučaju. Ako već nisu švargle.

Krempita je, dakle, takođe bila četvorospratnica. Celo prizemlje zauzimali su ulaz u garažu i ulaz u trafostanicu. Između kojih je bio... Pa ulaz u zgradu. Harijeti je odmah bilo jasno zašto bakuta ima utisak da kuća talasa – fasada joj je lelujala pred očima od desetine

različitih krivina, međusobno potpuno neskladnih, baška balkoni, baška prozori. Gledano iskosa, izgledalo je kao da je brdo dobro ujelo tu krempitu, dole, prema padini, Hari je šacnula bar dve podzemne etaže.

– Garaže, i šta ti ga ja znam – gospođa Milena je izašla iz kola i propušta Rekso, ali pažljivo prati gde Hari gleda. – A ovo je moje imanjenje!

Kućica, uzak prostor između nje i one starije zgrade i prednja baštica s ogradom od kovanog gvožđa stajali su kao ostrvce u moru... Građevinskog materijala. Ili otpada, bolje je reći, sve je to Harijeti ličilo na težak krš i lom. Ograda je bila nasilno prekinuta nekih pet metara levo od kapije. Što je ona primetila tek kada je gospođa Milena počela da otključava kapiju, nešto joj je zaškripalo u tom prizoru, pa da, bakica je otključavala ništa?!

– Zašto uopšte zaključavate kad... – pokaza glavom na gomilu izlomljenih cigala i letvi u produžetku bivše ograde.

– Da neću da obilazim okolo i polomim nogu? To bi oni voleli, da mi uplate Sokobanjsku na sto godina. A zaključavam... jer sam navikla. Čekajte, idemo gore! – Gospođa Milena je rukom pokazala na kalkan one desne zgrade. Hari u prvi mah nije primetila ništa sem razvaljene fasade s malim bočnim prozorima. I... s jednog takvog, na poslednjem spratu, vijorila se naranđasta krpa?! Pa šta? – Idemo brzo do Despinea!

– Ali... – pokušava da se pobuni Hari, međutim, gospođa Milena je već vratila ključ u tašnu i hita ka ulazu u starogradnju. Ništa joj nije preostalo nego da utera Rekso u kola i požuri za njom.